

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Katerina Podlyak

RG-50.575*0021

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Вопрос: Где Вы родились, в каком году?

Ответ: Я родилась в Глиннянах в 1931 году.

Вопрос: Ваше имя и фамилия?

Ответ: Подоляк Катерина Василівна.

Вопрос: Где жили до войны?

Ответ: Тут.

Вопрос: И вовремя оккупации тоже были здесь?

Ответ: Да.

Вопрос: Сколько здесь было евреев до войны и что с ними случилось после того, как сюда пришли немцы?

Ответ: Тут було євреїв дуже багато. Коло двох тисяч євреїв було в Глиннянах. Німці прийшли – то вони до німців вже були. Після того, як німець дав приказ вибиратися всім в гето: до Перемишля, в Ярецю, до Золочова - хто кудів хотів, могли виїжджати. Но всі виїждали. А були между ними ще багаті євреї, які відкупилися від німцю: платили і німці їх взяли до Задвір'я. Там таке підсобне було. Вони всіх там їх позбирали, вони там жили. Вони їх привозили до Глинян (робочу силу), і вони розбирали ті дома єврейські.

Вопрос: Зачем разбирали эти дома?

Вопрос: Було дуже багато домів. Але я знаю, нащо вони то позволяли? Вивозили трохи на дороги, а де добру цеглу забирали на машини і везли, а де - не знаю.

Вопрос: Разбирали в еврейских домах вещи?

Ответ: Ні, дома розбирали!

Вопрос: А вещи тоже?

Ответ: Да.

Вопрос: И куда это все вывозилось?

Ответ: Де то вони вивозили – то я вже не знаю. Але то, що я знаю: вони приїздили, тут відпрацювали, і вони відвозили їх назад до Задвір'я. А ті, що в гетах були євреї, вони їх там почали бити, вивозити, розстрілювати. Вони повтікали і поприїздили до Глинян, котрі були з Глинян. Ну, ховалися десь по стодолах, десь.... такі міста були....хто де міг – ховалися. Тоді наші були...українці, але вони були не в міліції, а просто, видно, так їх наймали чи шо. Вони приводили тих євреїв сюда...ну, до такого дому. Ну, позбирали їх багато. Тоді на том кладовищі викопали дуже таку яму.... ну меншу, як та хата. І поприводили тих євреїв і тут їх розстрілювали. То я бачила через вікно, як їх вели. Але то були німці, бо по-німецькі говорили. Вони не дали подступити. І ніхто не відважився, бо вони б побили. То вони як вже побили тих євреїв, тоді вже ми поприходили дивитися. Ну то що ж: яма закрита була, нічого такого не було видно. Туди привезли якусь єврейку пристрілену [ph], і вона дуже їх просила, щоб її добити. І був такий український поліціянт, кажуть,

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.
що забей, «Ні» - каже, тоді він пішов, привів німця, і німець й застрелив. І там поховали в ТИМ

самім місці, де були всі. А після того, знаєте, то ще туди привозили євреїв і по два, і по три, такі, що вже були порозстрілювані. І вони їх тут поскидали на тому кладовищі. А тоді вже їх закопували. А ще вам повім, єврейка що повідала. Вона вернулася із Задвір'я. Мама казала: «Як ти себе зберегла?» Вона казала, що був якийсь чех: «І сказав нам, щоб ми в купі не сідали їсти, обідати».

Вопрос: Это мама еврейке говорила?

Ответ: Ні, то мама питала: «Хто тобі підказував так?». Вона казала: «Був якийсь чех, німець». Він нам підказовував: «Якщо ми будемо їсти сідати, щоб всі вмісті - нет. Тут, тут, тут. Бо одного разу німець прийде і вас всіх поб'є» . І так і стало. І єврейка каже: «Я про то знала, я дужче береглась, і я втікла». Вдалося їй втекти.

Вопрос: Это рассказывала еврейка?

Ответ: Да, в нас дома я то чула. Вона мамі повідала. Бо мали її дитину, тримали. Вона до нас дала, а потім мама їй віддала ту дитину, бо....ми побоялися, щоб німці не побили. То то вона так розказувала. І вона переховалась тут в когось, у Глиннянах. Хтось її тримав. То вже як руські прийшли, то вона вже вийшла на волю. Їх було тут кільканадцять, тих євреїв. Де вони виїхали ,де поїхали – то я того не знаю.

Ответ: То есть, она пережила войну, здесь в Глиннянах спряталась у кого-то?

Ответ: Да.

Вопрос: Немец им сказал не садиться вместе. Это было в Задвирье?

Ответ: Так, в Задвір'ї. Бо вони кормили їх там.

Вопрос: Что там могут вот так расстрелять?

Ответ: Да. А потом уже привозили і по два, і по три. Отако рано ми пробудились, бо мама вставала вранці, батько вставав. Каже: « Привезли євреїв постріляних» . То то вже не машиною, а просто фірою [ph} їх привозили. А хто їх привозив – я вже то вам розповісти не можу.

Вопрос: Вы видели, как привозили и здесь кидали трупы?

Ответ: Ні.

Вопрос: А откуда Вы знаете?

Ответ: Бо вони ж тут поскидали їх на кладовищі.

Вопрос: Вы видели, как скидывали?

Ответ: Ні, бо то було вночі. Вони вночі привезли, поскидали й поїхали.

Вопрос: А что же Вы видели? Утром уже?

Ответ: Да. Ранком вже віділи їх неживими. А тоді вже, як німці позбирали там багато тих євреїв, то тоді їх всіх вели сюда на то кладовище, і тут їх розстрілювали.

Вопрос: Это Вы видели?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Вопрос: Как вели их, тоже видели?

Ответ: Відєла.

Вопрос: А кто их вел?

Ответ: Ну...були в німецькій формі. А хто вони були, то я вже Вам не скажу.

Вопрос: Это немцы были?

Ответ: Німці були.

Вопрос: А сколько их было, охраны?

Ответ: Може, іх було п'ять-шість, більше не було.

Вопрос: А евреев сколько было?

Ответ: Євреїв було, може, тридцять, може більше було. Я не знаю, бо я не счітала, але така гурьба велика була.

Вопрос: Самые первые евреи, кого привели на расстрел, это были не эти тридцать человек, о которых Вы только что рассказали?

Ответ: То вони.

Вопрос: Вы далеко находились?

Ответ: Отут!

Вопрос: Какое расстояние было от Вас до того места?

Ответ: Ото, де ті хати поставлені! Може, сто метрів, може, вісімдесят.

Вопрос: Вы говорите, там была яма. А кто ее копал?

Ответ: Якісь хлопи копали, мужчини. А хто – то я їх не знаю.

Вопрос: Тех, кого привели-откуда Вы знаете, что это евреи?

Ответ: Ну, так розповідали. Кажуть, що тут привели...люди так говорили. Вони іх привели сюди близько. То вже всі знали. Вони іх зводили. Виділи, як приводили їх. То ми знали, що то євреї.

Вопрос: На них не было каких-то знаков, табличек?

Ответ: Ні.

Вопрос: Когда это было.

Ответ: 1941 рік. Може, червень, може, липень. Літом було.

Вопрос: Их раздевали?

Ответ: Які роздівалися, які – ні.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Ответ: Молодших – то ще розбирали, а старих-ні.

Вопрос: Вы не видели, куда девали одежду?

Ответ: Я не виділа, чи вони її скинули до тої ями, чи де – я вже того не бачила. Як я прийшла вже на те місце, як вони вже пішли, німці, ми поприходили – то нічого не було видно. Воно все було накрито землею, вони всі були накриті землею, ні крові не було видно, бо то була дуже глибока яма.

Вопрос: Кто стрелял?

Ответ: Німци.

Вопрос: Сколько было тех, которые стреляли?

Ответ: Всі не стріляли: може, два-три.

Вопрос: Из чего стреляли?

Ответ: З автомата.

Вопрос: Вы слышали какие-нибудь крики?

Ответ: Ні. Дуже спокійно було, навіть як вели. Нас ще попередили, щоб ми всі позабиралися з домів. Але мама пішла у поле, мене заставила з малою дитиною. Я мала зостатися, бо я не мала куди подітись. То мама сказала: «Замкнись і сиди в хаті». А вони дуже спокійно йшли: ні криків не було, нічого.

Вопрос: Немцы тоже не кричали?

Ответ: Ні.

Вопрос: Кроме тех, кто их привел и стрелял, был кто-то еще? Это место как –то охраняли?

Ответ: Як всі німці пішли, то сидів українець, такий, що добре по-українськи говорив. То був, видно, наш, українець. То він залишився після того, як їх побили і туда... А чого він залишився – я не знаю. А тоді вже посходилися люди і привезли єврейку. І вона просилася, щоб її добити, бо вона хвора дуже така була. То кажуть: «Застрільте її!» Він похитав головою, що «Ні». Потім пошов привів німця, і німець її застрелив.

Вопрос: Об этом Вы уже рассказывали. После того, как закончили стрелять, кто засыпал эту яму?

Ответ: Якісь хлопи. Я їх не знаю.

Вопрос: Среди тех евреев, которых расстреляли, были ли Ваши знакомые из Глинян?

Ответ: Там були всі глиннянські! Ну, такий Білігер [ph]. Була його жінка і два сини були. Я їх знаю, бо вони близько нас жили.

Вопрос: Сколько времени длился расстрел?

Ответ: Я Вам так точно і не скажу. Десять...години, може, з дві.

The following transcript was recorded from the original tape recording, *not* from the document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Ответ: Я не знаю. І не віділа ані фіри, ані машини не було. Чи вони, може, позакопували.

Вопрос: Вы говорите, что после того расстрела еще привозили трупы. При Вас еще кого – нибудь убивали?

Ответ: Ні, може десь то було, але я того не бачила.... А євреїв дуже багато було в Глиннянах ....

Вопрос: А после войны много осталось?

Ответ: Ні, не дуже багато.

Вопрос: Сколько? Вы говорили, что они попрятались.

Ответ: То вони ще прятались тут у людей... бо тут ї зима була....трохи було....потім ще двох таких молодших. Ну, може десь п'ятнадцять чоловік залишилось.

Вопрос: Из двух тысяч?

Ответ: Да, ті, що вони були в Глиннянах. А так їх більшість...

Вопрос: Вы тогда еще девочкой были. Как вы себя чувствовали поле увиденного?

Ответ: А як ви думаете? Як мама вже з поля прийшла, кажу: «Ой, мамо! Який тут страх був! Як тут били людей безбожно! » Дуже було тяжко на душі....як я собі нагадаю....мені також....не можливо таке...Євреї були добрі люди! Я Вам ще таке розповім. В нас було багато душ дітей –восьмеро. Здохла у нас корова. Мама дуже плакала. До нас деколи приходили євреї за молоком. Кажуть до мами: «Олю, не плач! Ми тебе корову приведемо, а ти нам будеш помалу виплачувати». І так і зробили. Привели корову. Мама їм потрохи платила гроши. То було перед війною.

Вопрос: Что это было за место, где евреев расстреливали?

Ответ: То було єврейське кладовище.